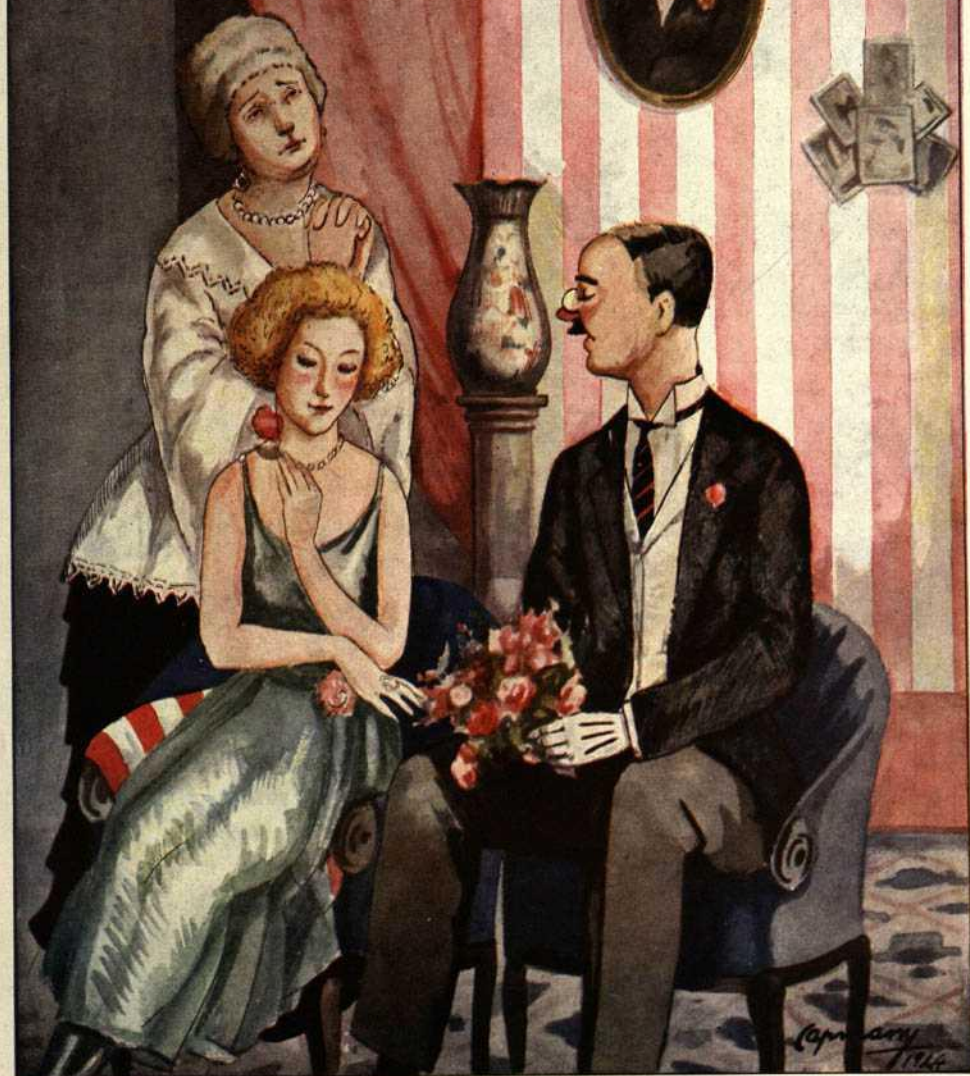

Bella terra

BARCELONA

2'50 PTES.

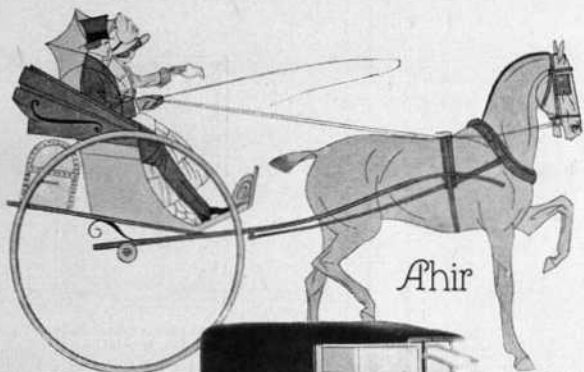
SUMARI

	Pàgines		Pàgines
<i>Coberta</i> , dibuixada per R. de Capmany.		<i>Elogi del maig</i> , per Blai	211
<i>Monument a mossèn Verdaguier</i>	193	<i>La ferèstega domada</i> , per G. Courteline.	212 i 213
<i>Dels Jocs Florals de Barcelona</i>	194	<i>Ombrel'les</i>	214
<i>El vell guardià del convent</i>	195	<i>Casaments distingits</i>	215
<i>La moda: Capells</i>	196 i 197	<i>El balneari d'Espluga de Francolí</i>	216 i 217
<i>Consolar els vidus</i> , per Lars Dilling.	198 i 199	<i>Homenajes i esports</i>	218 i 219
<i>Retrat del pintor Capmany</i>	200	<i>Artistes del cinema: Mary Pickford</i>	
<i>Retrat de la senyoreta Barbey</i>	201	<i>i Douglas Fairbanks</i>	220
<i>Madrigals</i> , per Joan Draper	202 i 203	<i>Ballets romàntics russos</i>	221
<i>Gràfics de l'estranger</i>	204 i 205	<i>La moda: Vestits</i>	222 i 223
<i>Les exposicions: quadros de Jaume Mercadé i Joan Llimona</i>	206 i 207	<i>Les exposicions: quadros de J. Aragay</i>	
<i>La casa dels barons de Güell</i>	208 i 209	<i>A. Cànovas, R. Teixé i J. Mallol</i>	224 i 225
<i>La cançó de "Bella Terra", per Ventura Gassol</i>	210	<i>Els espectacles</i>	226
		<i>Nitja Jo a Barcelona</i>	227
		<i>Els llibres</i>	228

GRAVATS DE LA UNIO DE FOTOGRAVADORS

Corts Catalanes, 481

Ahir

i Avui

5 HP CABRIOLET (Capote relevée)

Pràctic i lleuger, el Cabriólet dels nostres pares fou posat de moda per la selecció elegant del Directori. Adaptat a les necessitats modernes, és avui dia el Cabriólet 5 HP. CITROËN que obté els sufragis de les persones de gust. Ràpid, manejable, pràctic, d'una construcció robusta i d'una despesa mínima, disposat a tothora, és el fidel auxiliar de l'home d'acció per als seus negocis i el company dels seus deures.

CITROËN

Agents generals: "AUTOLOCOMOCION, S. A."
Rambla de Catalunya, núm. 90 - Telèfon: núm. 422 G. - BARCELONA

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9 i 11.
TELÉFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÉFON, G. 2.

BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

CORTS CATALANES, 643, ENTRESOL
BARCELONA

Cigars de l'Havana

Sempre frescos
De totes les marques

Carrer del Bruch, 9 (estanc)

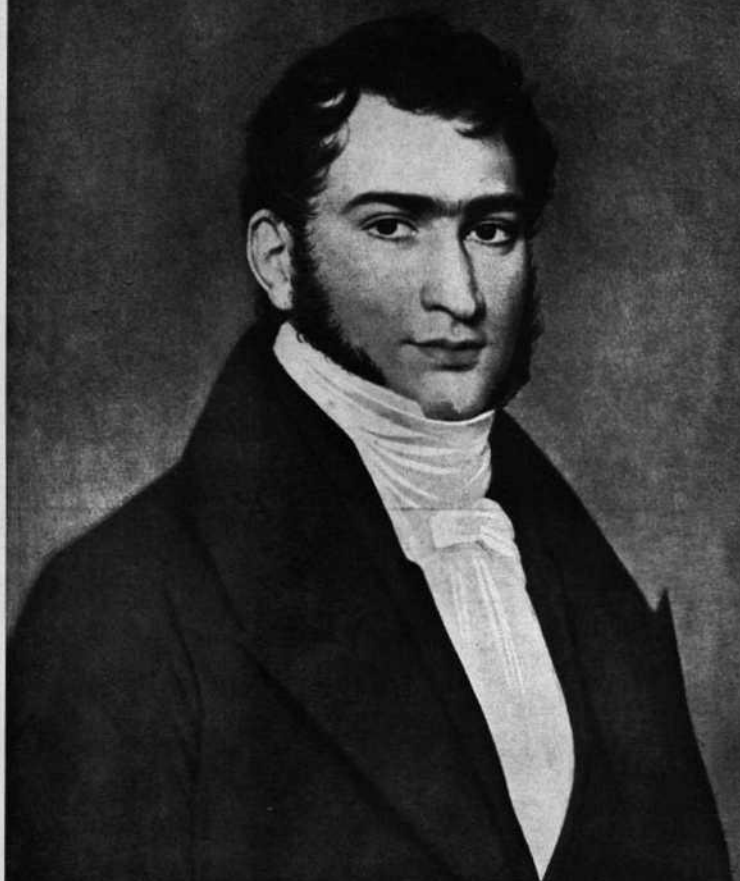
DENTÍFRICS-POLVOS-ELIXIR

Diferents de tots els altres, els polvos són enterament solubles
X. ARAGÓ - Ronda de Sant Pere, 30

FARMACIA INTERNACIONAL del Doctor J. M. Rossell

Rambla del Centre, 17. — Teléfon 1828 A. — Servei permanent. — Centre d'específics estrangers
PERFUMERIA HIGIÈNICA. — Gran stock de productes de perfumeria de les millors marques: Houbicant, Coty, Guerlain, D'Orsay, La-
segue, Fontanis, Durin, etc., rebuts directament de les cases productores. — Preus econòmics.
Gastrobiol Rossell, cura les enfermetats d'estómac i vies digestives. — Preteranis del Doctor Rossell, infalibles contra la tos.

LES DENTIFRICES DU
DOCTEUR PIERRE

ELIXIR, PASTA I SABÓ

DR. PIERRE

CAIXA

MUTUA

POPULAR

ECONOMAT DE BARCELONA

ESTABLIMENT MODEL EN TOTA CLASSE DE QUEVIURES
CARNISSERIA - PEIXETERIA - ULTRAMARINS
FRUITES - VERDURES I COMESTIBLES

RAMBLA DE CATALUNYA, 80 - TELÈFONS 1557 - 279 G.

M. PALLAROLS

Decoració d'interiors, Mobles, Làmpa-
res, Catifes, Tapisseries : Pisos complets
des de 6,000 pessetes : Projectes i pressupostos per a mobles d'encàrrec, hotels, cases de camp, etc.

GOVERN CIVIL DE BARCELONA : MOBILIARI M. PALLAROLS

M. PALLAROLS

es complau en comu-
nicar-li que en els seus
salons del passeig de
Gràcia, 44, i Consell
de Cent, 353 i 355,
presenta una exposició
de nous models de
mobiliari de sa fabricació
i té l'honor de consi-
dar-lo per a la visita
de l'esmentada exposició,
agraint-li sa assistència

JAUME MERCADÉ

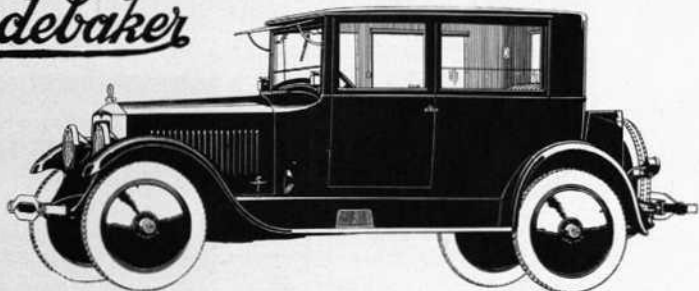
JOIER

BARCELONA

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon A. 1373

Studebaker

L'AUTOMOBIL PREFERIT

perquè... cap dona major satisfacció i tots
els de la seva reputació li doblen el preu.

Tres chassis i dotze models de carrosseries

Agents general:

STEVENSON, ROMAGOSA I C^À
València, 295

SALÓ STUDEBAKER

I. PONS

Passeig de Gràcia, 34

Calçats Simón

GRAN FÀBRICA

Saldo al detall a preus baratíssims

Mostres,
calçats amb petits defectes, etc.

Llull, 21 (darrera del Parc)
Tramvies 41, 43 i autobus B

CADBURY

Exquísits
BOMBONS

King George
Prince of Wales
Royal Windsor
Almonds 'Dessert'

CAMISERS

C. SANTA ANNA, 39 (Porta de l'Angel)

Sport, Camp i Platja

Babins, jaquetes tricot, pantalons fran-
nel·la gris, otoman blanc i cru, camises
sport, trajos bany, barnussos

Tricot de fantasia per a senyora

Gran novetat en vestits, jaquetes, fal-
dilles, sueter's, echarpes, trajos per a
camp i platja

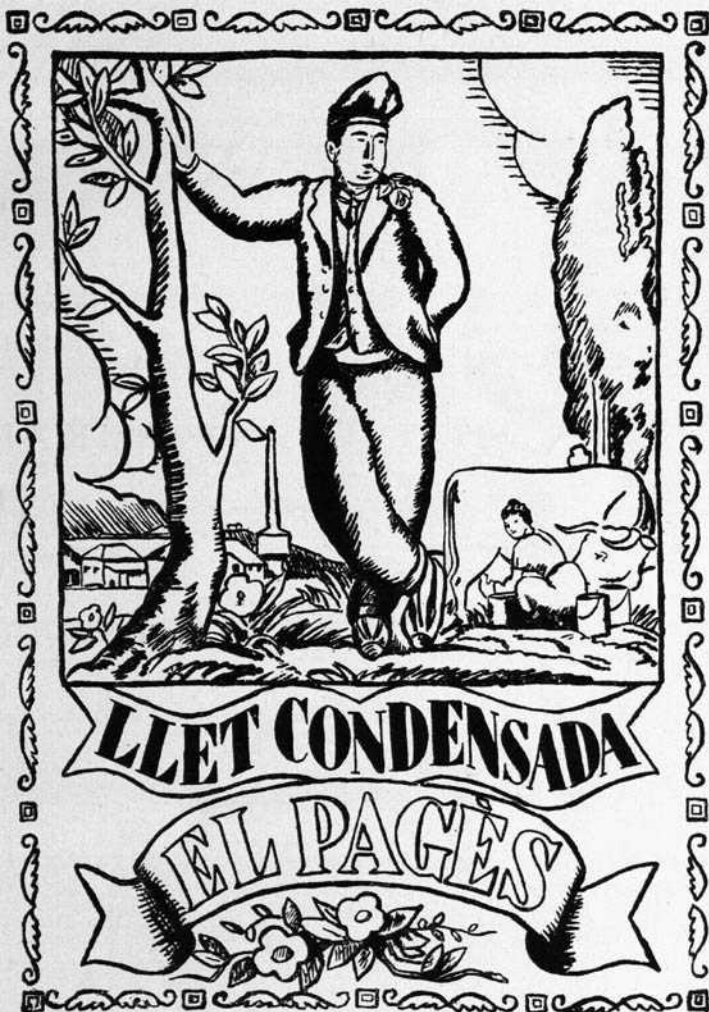
Trajos de bany, models exclusius

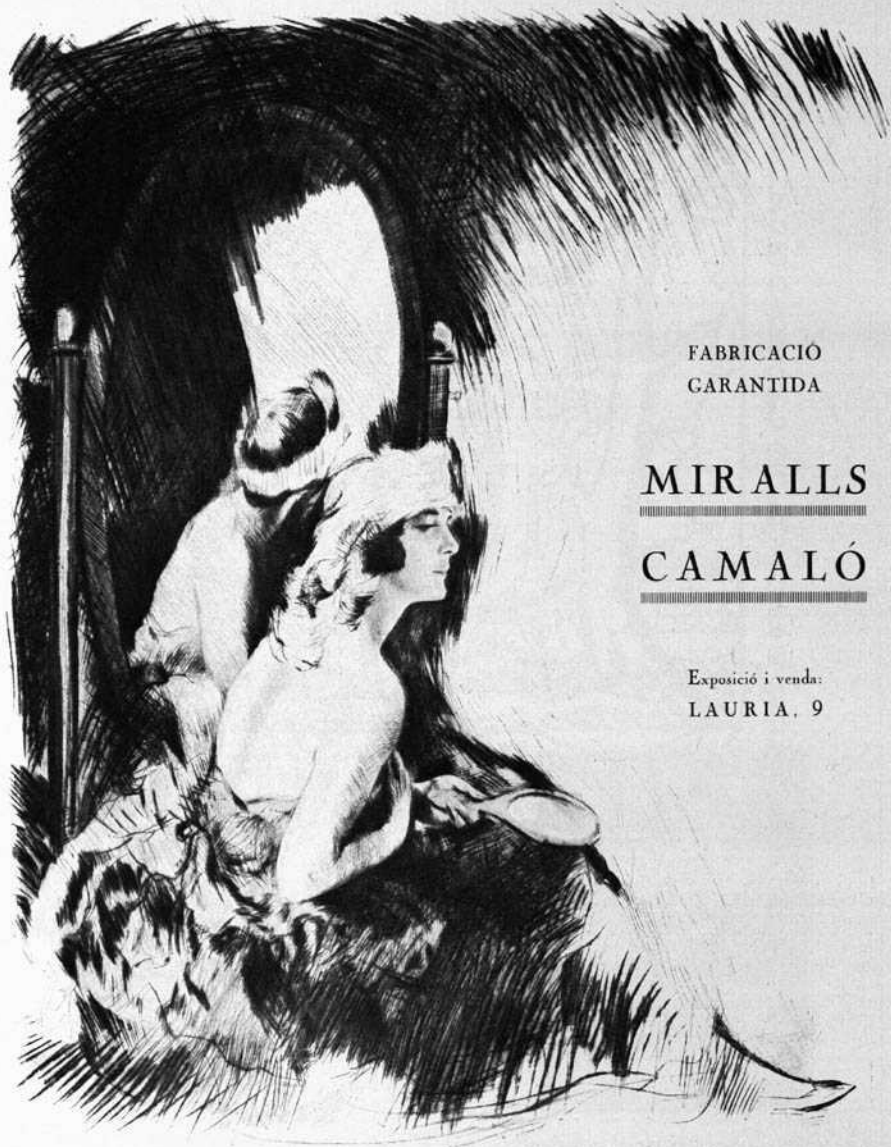
G. HOMAR

CANADA, 4

Mobles - Làmpares - Decoració
Antiguitats

FABRICACIÓ
GARANTIDA

MIRALLS

CAMALÓ

Exposició i venda:
LAURIA. 9

Bella terra

MONUMENT JACINTO

JOSEP M.ª PERICAS
ARQUITECTE

A MOSSEN VERDAGUER

JOAN BORRELL
ESCULTOR

Fot. Marín

Els Jocs Florals de Barcelona

Amb la Primavera, vénen cada any, gairebé diríem inexorablement, els Jocs florals de Barcelona. Són una festa d'un ritme precís, segur, que no falla. Una solemnitat tant d'acord amb la vida de Catalunya com les fogueres de Sant Joan i les gemades roses de Sant Jordi.

Aquest és, per damunt de tot, el valor dels Jocs florals: el d'ésser una festa nostra, una festa en la que es lloa la Llengua Catalana, la qual s'hi fa present personificada per la Reina, que elegix el poeta.

Sovint, molt sovint, es pot lamentar l'escassa vàlua de treballs premiats. Sense que ningú se n'hagi de sentir molestat, no hi ha pas dubte que basta una senzilla plada als volums que vé publicant d'uns anys ençà la venerable institució, per poder assegurar que, no solament no marquen una fita en el camí de la nostra literatura, sinó que més d'un d'ells no arriba pas a situar-se a la meitat d'aquest camí.

Poden dir-se i se n'han dit, també, moltes altres coses, tan certes i tan interessants com volguem i que celebrariem molt que fossin superades o aconseguides. Això no obstant, creiem que la persistència dels Jocs florals mereix que sigui elogiada i, sobretot, vista pels catalans amb molt bons ulls. A un poble en l'estat del nostre — i consti que no ens referim a l'anècdota del moment — ben altrament li

La reina de la festa:
Na M.ª Elvira Guasch

toca que renunciar a avinenteses de retre homenatge a la Dama dels seus pensaments i dels seus somnis. Compartint aquest afecte, Tolosa de França volgué enguany estatjar la noble pléiade florallesca. Els Jocs,

per correspondre a tanta gentilesa, trencaren la seva tradició barcelonina i acceptaren el convidat. Així, doncs, ultra ésser una sessió literària, foren una galana i ben simpàtica festa de germanor.

La presidí una formosa reina de Barcelona, Na Maria Elvira Guasch i Sagrera, filla del poeta En Joan M.ª, deixant, però, compartir el breu i olorós regnat a un gentil estol de donzelles tolosenques. Així el símbol va acabar d'ésser més complet i la festa esdevingué encara més plena de gràcia.

La majoria de poetes d'aquí hi concorregueren i les acompanyaren altres personalitats nostrades; escrigué el discurs presidencial el reverendíssim pare abat de Montserrat — que no hi pogué assistir per trobar-se a la Ciutat eterna — i els prohoms i el poble de Tolosa els rebieren amb una magna eclosió d'abraçades i aplaudiments.

Alegrem-nos que així fos. I reconeguem, per a acabar, que, ara com ara, el jugar a elegir reina és tanmateix per nosaltres una bona afició.

P. CASADEVALL

Floroixen els rosers i
tornen les orenetes...

FLOREIXEN els rosers i tornen les orenetes... El bon temps ves-sant de joia enco-manadissa, és aquí. L'aurora es desvetlla més de-jorn i les plantes s'esmalten d'una verdor novella. El cel és clar, radiant, i l'aire s'amoroseix i cantusseja.

L'horta del convent s'omple de vida. De dies, que els frares tenen obertes les finestres de les cel·les per poder contemplar com totes les coses de la terra canten les glòries del Senyor. Una finestra només roman closa: la de la cel·la del pare guardià, vell d'anyades i de virtuts.

Finalment, avui, a prec del pare vicari i del novici que té per companyó, s'ha decidit a deixar-la obrir. Quan ha estat esbatanada, quina gran sorpresa! Tota l'horta ha penetrat a la severa cambra en onades de perfums i de clarsors. El vell pare guardià s'ha sentit rejoyenir.

I ha fet més: ha volgut abandonar la cel·la, baixar a l'horta i hebre de ben aprop l'aroma de les plantes i de les flors i sentir a frec el vol ziczaguejant dels falsiots i percebre als polsos l'aire refrigerant del magnífic mati primaveral.

Quan hi ha estat, no ha dit res. Ha fet un gran respir com volent absorbir totes les sentors que l'envoltaven. I les sentors li han dut, en una lògica per bé que insospitada evocació, la llunyana primavera de la seva vida, sobretot un mati només comparable a aquest, en què ell passava, arrogant i esperançat, a dalt de cavall per davant d'una finestra i hi deixava una garba de roses...

Darrera del bell record, li ha vingut el de la trista des-illusió i ha estat quan el vell pare guardià ha tingut un

El vell guardià
del convent

lleuger desmai, que el pare vicari i el novici han atribuït a l'excés de claror i de perfums. Volien tornar-lo a la cel·la, però ell, recobrada de bell nou la pau interior, ha preferit passejar.

Aleshores, tot caminant, els ha fet una senzilla plàtica sobre la fugacitat dels plaers del món i la perennitat dels encisos de la virtut, que manté el jardí de l'ànima en una primavera que no mor mai. Veieu — els deia — com els falsiots van sempre darrera del bon temps? Doncs això mateix havem de fer nosaltres: anar sempre darrera de Nostre Senyor, que, més que el bon temps, és la Bona Eternitat. Acabat, dirigint-se al novici, li ha parlat dels desenganyos del món, però el novici — entrat al convent tot just celebrada la dissetena commemoració de la seva naixença — no n'ha comprès l'intim sentit. Sense saber per què, una mica més que el vell pare guardià hagués allargat les seves piadoses reflexions, no s'hauria pogut contenir per més estona les llàgrimes, que furgaven per brollar-li amb l'espontaneïtat d'una pluja d'abril.

D'un tros lluny, tota la Comunitat, s'estava contemplant el passeig del vell prior i se n'alegrava amb ingènua joia filial. Impassible a aquesta florida d'emocions, l'horta, com una gentilíssima adolescent, anava augmentant la seva esplendorositat, mostrant-se a cada instant més rica d'encisos. Les abelles d'or brunzen per ci per llà, àvides de besar-li els llavis i les galtes — que són les flors — i l'aire havia aturat el seu pas, per poder-la contemplar més a gust.

JUST COMES

Capell de palla negra, guarnit amb cinta negra i blanca i un pom de flors de fantasia.

(Model de la casa Blanche Robert)

Capell de crin blanc amb una gran llaçada blanca i grisa.

(Model de la casa Madeleine's)

Capell de palla color marró, combinat amb seda dins el to mateix.

(Model de la casa Germaine Page)

Escassíssima novetat presenten els models de capells darrerament apareguts. Variacions accidentals només, és a dir, d'ornament. En l'essencial, segueix dominant el format petit sense que les elegants denotin sentir-ne el menor cançament. Podria dir-se, per tant, que la «cloche» va néixer amb gràcia, i ja se sap que aquesta és la millor fortuna. D'aquí ve que tota mena d'ornaments — flors, cintes, plomes — i tota mena de colors — des del negre al vermell més viu — se li rendeixin i que amb tots triomfi. Les bufandes, amb els seus virolats cargolaments, així mateix s'han complgut a aliar-s'hi. Sigui pels seus aliats, sigui per ella mateixa, la «cloche» ja ho hem dit, continua la seva carrera d'èxits i el que és ara com ara no porta pas traces d'acabar-la.

Aquest fet, aquesta persistència, obliga, naturalment, a la recerca continuada de canviants. Ja ho sentíem el poeta — principi de fresc —: «Renovar-se o morir». Per això els creadors de la moda, obeint a aquella mena de fatalitat, es mouen incessantment dins el cercle reduïtíssim de la «cloche», imprimint-li noves apariències, algunes d'elles, cal reconèixer-ho, encertades a tot ser-ho. Sembla mentida el seguit de jocs que permet una cosa tan petita com l'ala del capell de moda! I ja ho veieu, cada altre model presenta un aire divers, una gràcia nova. Afegiu a aquesta gràcia el complement natural de la cara que s'hi mostra encercada i us explicareu de manera cabal i perfecta el secret del que no sembla sinó que sigui cosa de prodigi.

Capell de palla, color gris, amb l'ala de crespó d'un to més fosc i ornat amb una gardènia.

(Model de la casa Madeleine's)

Capell de crespó negre, amb una ploma de fantasia.

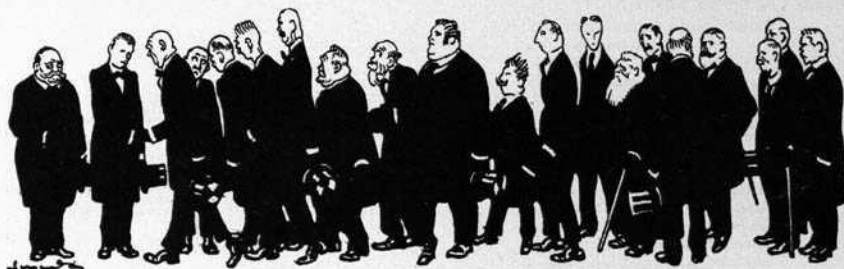
(Model de la casa Alphonsine)

Capell de palla negra guarnit amb cinta i flors negres i blanques.

(Model de la casa Blanche Robert)

Feia mig any que eren casats, i vivien en un piset nou, on tot era nou, bonic, gentil, com succeïx en els pisos dels casats de poc.

Ell era músic; ella, per la seva part, un ocellet relladís, i seia a la finestra, amb un brodat a la mà, guaitant si tornava de les lliçons.

Però després l'ocellet va decantar el cap, no va rellar més, i un dia va haver acabat de viure.

El jove músic havia eixit de casa al matí, i va tornar començada la tarda. Es va treure la clau de la butxaca, i va obrir la porta ell mateix. A la casa hi havia una quietud, un desgavell estrany.

El brodat era per terra, la cistelleta dels rodets trabucada i la saleta feia olor de naftalina. Va anar al menjador. A taula hi havia encara les restes del dinar, però la criada qui sap on era.

Estranyament enguniat, obri la porta de l'alcova i s'aturà, abasbordat, al mig de la cambra.

Nota els cortinaïges clars, la seva companya era estesa al llit, amb el capet ros abandonat cansadament sobre el coixí, els ulls closos, la cara blanca com una cera. Va aferrar la mà que es deixava anar del llit: freda, glaçada.

Va cridar. No cap resposta.

Envait d'una angouxa salvatge, es tirà escales avall i correngué a casa dels sogres que vivien a la part oposada de la ciutat. Allí trobà la cambra que, tot plorant, li contà alguna cosa que ell no va sentir, no va entendre.

Visqué en l'estordiment per espai de dies. No tornà més a casa, sinó que s'estatjà a casa dels sogres.

No capia be el que havia passat. Tenia una vaga idea que ell fou un dia a l'església, que era guarnida amb canelobres revestits de crespo, i al mig tenia un taüt, cobert de flors i coronat. Algú havia pronunciat un discurs, havien cantat salms impresos en un paper vorejat de negre, i després, a la porta de l'església, ell — qui sap perquè — havia encaixat amb una gentada de senyors tots vestits de negre. Finalment havia seguit la caixa fins al cementiri, en un carruatge tancat, amb el pastor, i havia esmorzat amb els seus, plorant qui sap-lo.

Però va semblar que de mica en mica se n'anés deixondint d'aquell estordiment. Començà de dar lliçons, sense, però, tornar al piset. Un dia trobà al carrer un de sos millors amics, un tinent. Van passejar plegats una estona.

CONSOLAR ELS VIDUS

—T'acompanyaré un bocí, — digué el tinent. — Vas a casa, oi?

El vidu s'aturà tot sorprès.

—A casa, jo?... Ja no en tinc ara, de casa.

—I el teu pis?

—El tinc abandonat. La criada va anar-se'n, i d'aleshores ençà no he tornat a entrar-hi... Ja saps...

—Vina, anem a dar-hi un cop d'ull a veure quin posat té. T'hi acompanyo.

—No, no puc.

—No deixis que la pena t'atueixi d'aquesta manera. Fes el cor fort. Vina, amunt.

El prengué per sota el braç i l'estirà cap endavant. El vidu va seguir-lo passivament.

Al cim de l'escala s'aturà i es tregué la clau de la butxaca. Va obrir.

A dins, hom hi havia fet un poc d'endressa, però l'aire era opriment i resclosit. Les flors s'havien marçit, i el canari dava tombs furiosos per la gàbia: havia acabat el mili, i al fons del vas no hi havia sinó un poc d'aigua bruta.

El vidu s'ensorrà dins una poltrona i començà de sanglotar.

El tinent va anar a cercar aigua pel canari i per les flors, i obrí de bat a bat alguna finestra. Després tustà afectuosament l'espall de l'amic.

—Vaja, vaja, ara no tornem a les ploralles. Anem a inspeccionar una mica les cambres.

Travessaren el menjador, i entraren a l'alcova. Els dos llits eren d'allò més pròxims sota llurs cortinaïges.

—Era aquí, el darrer cop que la vaig veure! Veu's allí, damunt la taula de nit, la darrera medicina que va pendre. Mai no vaig poder donar-la-hi. Allà hi ha la seva toilette. No és ben gentil, amb les cortines blanques i tots aquells vaixellets?

—I quin rengle de flascons! — va exclamar el tinent.

Si, li agradaven tant els perfums. Aquest era el seu predilecte. Un perfum delicat: costa quatre corones el flascó i cada setmana n'hi calia un.

—I què és allò blanc, tirat damunt la cadira?

—La seva capa de bany. En tenia sis com aquesta; totes guardades de randa fina.

—Et devia costar un ull de la cara.

—Prou, però també era una noia de bona posició.

— Aleshores, hi ha testament?
 Sí, quan moriran els vells, a mi em tocarà una coseta que Deu n'hi do.

— Vaja, vaja, això sempre reconforta una mica.

El vidu sospirà profundament.

— Escolta, tu, demanà el tinent de cop i volta, — no tens gana?

— Gana?... Be, no et diré pas que parlis sense engaltar. Un esmorzar et no cauria pas malament. Anem a veure si encara hi ha alguna cosa al rebost.

Trobaren una caixa de sardines, un poc de salmó fumat, pernil i un troç de formatge que semblava prou passador.

— Però amb això n'hi ha per a un àpat dels més sonats! Es veu, talment, que la teva dona era una bona mestressa de casa, que sabia com es porta un rebost.

— Bona mestressa de casa?... No, no. Poc s'ha de dir mal dels morts, però d'economia en sabia tant com tu de música: la criada havia de pensar en tot i ens estalava d'una manera vergonyosa. Gràcies a Deu que me n'he desmpelegat... Em comprens, eh? Desmpelegat de la criada!

— Naturalment. Però ara baixo a la fleca a comprar una mica de pa. Tu para la taula, com fèiem quan eres solter.

— Aquí hi ha dues mitges ampolles de cervesa, — digué el vidu tristament.

— Mentre no s'hagi tornat agra!

— I allà, al tinell, hi ha tota una garrafa de Xerès. Ala, ala, que estarem com uns reis.

No trigaren pas a seure a taula. La cervesa era excel·lent i el vi també. La conversa es feu més viva, i més llargs els intervals dels sorpels del vidu. Calaren foc als cigars i es portaren el Xerès a la sala.

El sol hi fèia entrar una llum alegre. El canari, que havia rebut nous queviures, refilava tot content, i les flors refrescades anaven redreçant les seves fulles.

— Seiem aquí, a la finestra.

— Valga'm Deu, encara hi ha el seu brodat. Un parell de sabatilles per a mi! Dos mesos hi havia treballat. Mira-les, no són boniques? «No m'oblidessis pas», en seda blava, i el fullatge amb perletes d'ori! Ella seia allà, a la poltrona.

— I tu, davant d'ella.

— No, no. No ho podia sofrir que jo vinguess prop de la finestra.

— I per què?

— Saps, davant de nosaltres viu una vidueta. Ella també hi és sempre a la finestra i broda.

— Sabatilles pel seu futur?

— Qui sap.

El tinent va mirar cap a fora. — Que és aquella potser?

El vidu retirà nn gerro. La mateixa. — Ail s'ha tret el doll! Mira que bé està amb aquest vestit de seda clara i amb un pensament al pit!

— Ara s'aixeca per a dar una fulleta a l'ocell, observà el tinent.

— Amb quina gràcia allarga el braç! — exclamà el vidu. I quin cos tan perfecte.

— I quin perfil tant ben deixat!

— Sí, i aquells cabells esplèndits, tan espessos i tan negres! La meua pobre Alma, en canvi, era rossa. Però és allò: jo sempre havia preferit les brunes.

— Mira cap aquí, — avisà el tinent. L'hauries de saludar.

El vidu saludà i per poc no tira a terra un gerro de flors.

— T'has fixat, quina gràcia té a saludar? — exclamà de cop i volta amb entusiasme. — Somreïa tota melangiosa i al mateix temps amigosa, com si volgués dir: Tots dos abandonats, tots dos infeliços!

— I bé caldrà que ens consolem l'un a l'altre, — completà el tinent.

— No facis el murril ja saps que no hi ha cosa al món que pugui alleujar la meua pena.

El tinent encarrilà la conversa cap a la vidua. — Escolta, que viu sola?

— No. Es amb ella una tia d'edat, una senyora molt amable.

— Hauries de fer-li una visita. Demuestra un interès tan viu...

— Ben cert. Fins i tot he de regalar-la per la corona que va enviar. Però he d'esperar que es calmi el primer doll amarg de la pena.

— L'has dues setmanes, oi?

— No, no! Durarà encara un mes! El tinent va alçar-se. — Ara cal que et deixi. El servei m'espera.

— Ja t'en vas? M'havies reviscolat una mica. Si em deixes, altra vegada estaré tot sol amb els meus tristots pensaments.

— Procura de bandejar-te'ls del cap. Ja conseguiries de sonar una mica; prova també de mirar cap a la finestra. Es tan bella cosa donar una llambregada al carrer i... al veïnat... Adeu, minyó.

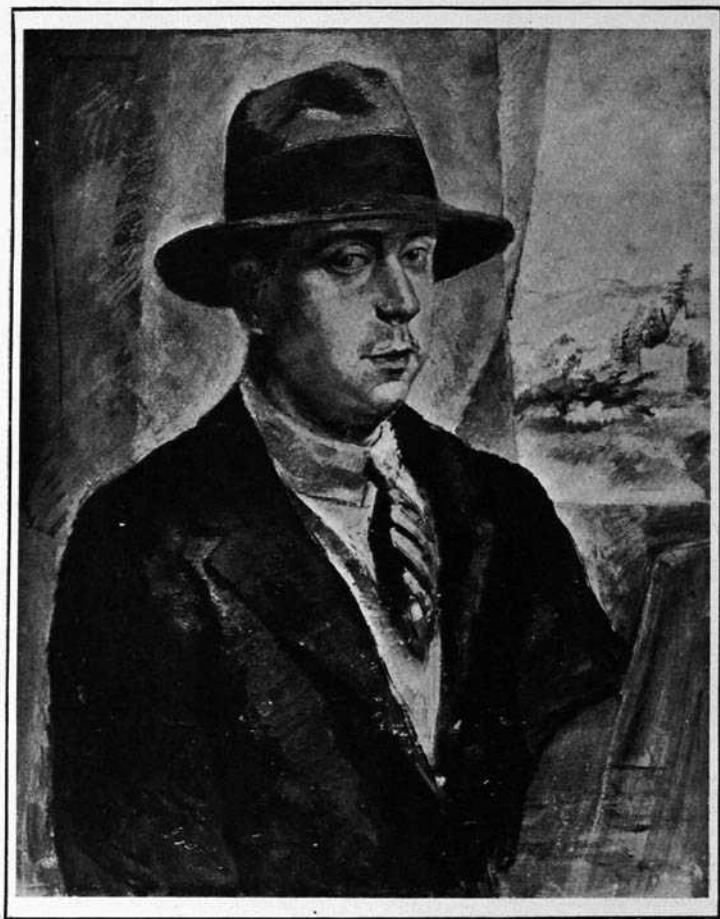
— Adeu, amic, i gràcies per la teua visita.

Tancà la porta darrera el tinent, tornà a reparar-se a la poltrona, calà foc a aquest cigar, i entre els tortorols de fum, mirava de de tant en tant la vidua que darrera la finestra continuava de brodar, amantent, les sabatilles pel futur marit.

(J. Carner, trad.)

LARS DILLING

EL PINTOR RAMON DE CAPMANY

AUTO-RETRAT

SENYORETA M.ª LLUISA BARBEY
PINTURA A L'OLI DE R. CANALS

He comprès, veient-hi nedar,
l'atracció misteriosa que exerceix la mar.

Tan plena de gràcia, que sempre sembla que hi acaba de passar una noia.

Les ones vénen cap a tu
amb una gran alegria de
salts i de crits; les amoi-
xes, refregant-hi les ro-
ses de ta gaita; cridant i
saltant, et fugen; les em-
paites una estona; fins
que plegades us allar-
gassen, totes rendides, a
la platja.

Així una donzella, ences-
sa de desigs maternals,
juga amb uns infants.

En les dues cales dels teus
ulls, plenes de blau i de sol,
s'hi veu la vela blanca dels
sommis, navegant-hi.
Dia vindrà que l'amor hi
farà festa, guarnint-la amb
els seus gallarets.

També perquè
tu hi nedaves,
he sabut que
cap proesa no
ha donat tanta
glòria a la
mar com la
d'haver-ne
emergit. Ve-
mus.

Feies «el mort».
I m'he convençut
del que asseguren
els contes d'aven-
tures: que hi ha
vergers flotants.

Si l'oneig, quan el
freguen les bar-
ques, fa aquella
cançó monoritmica
i xalesta, quan
tu hi llisques, sos-
pira.

DEL «Dietari d'un nedador»

El teu bust, a cada
embranzida per aven-
çar, surt una mica a
flor d'aigua.

Els suficient per deixar
endevinar la tortura
de les gavines del teu
pit, que voldrien vo-
lar i no poden per-
què el mallot les té
engabiades.

Més sortosa, la teva
cabellera ha pogut
flotar, alliberada de
la gorra vermella.
El vent s'hi ha posat
a jugar, prenent-la
per una subtilíssima
vela d'or.

La mar ha acudit de
seguida a reclamar-
la, al·legant que els
raigs de sol són per
ella.

Ha passat una bar-
ca tripulada per
dos pescadors,
l'un amb el sot-
barba ben blanc i
l'altre barbamec.
El jovecenc, en
adonar-se de tu,
ha obert encara
més càndidament
els ulls, seguint-te
una estona. Des-
prés els ha diri-
git al vell com
dient-li:

— I vos que no
creïeu en les sire-
nes!

El Madrigal

Al rompent de les onades
hi havia una escampadissa
de peixos petits,
petits, com brins d'herba.

La gent ho ha atribuït a la
calor. Però jo sé que han
comparregut perquè és
l'indret on tu et banyes.
Aquell déu que no va poder-
se aguantar el sospir,
tampoc s'ha sabut aguantar
la notícia.

Alguna vegada xipolleges,
augmentant l'enrenou de les
onades, alçant polsegueres
d'aigua fins a perdre't hi.
Una mica de vanitat, que la
està bé. Perquè saps que la
teva bellesa és digna de bro-
llar-ne, com en brollà la dea.

La primavera és tan
rica d'encisos que
els fa arribar a tot
arreu.

Tu com ella. Que quan
atures el nedar, fins
el fons de la mar
es guarneix amb la
pompa blavissa de
la seva ombra.

Has reparat a quest
gluc-gluc-gluc que
ha fet l'aigua, car-
golada en espiral co-
ronat de bombolles?
Ha estat que un déu,
vell de contemplar
sirenes, s'ha sorprès
tant de veure't que
ha respirat profun-
dament.

Com les estrelles
rumbegen tan
joiosament, en
veure's dins el
mirall de les
aigües, les aigües
rumbegen, i més
rumbegen, en
contemplar-se
dins el mirall
dels teus ulls.

Es natural que no t'agradi ne-
dar, a la nit.

Ets amiga de la simplicitat i les
estrelles et contrarien, de tant
que s'afanyen a guarnir-te de
joles.

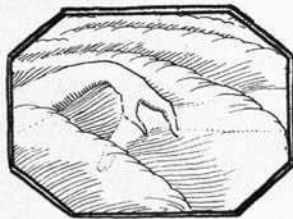
JOAN DRAPER

Nedant, enjo-
gassada t'has
capbussat.
Amb la matei-
xa gràcia ar-
quejada, natu-
ral i magnífica
d'un cigne.

Diuen que el
sol cap al tard,
s'en va. I no
és cert.
Jo t'he vist, de
nit, alçat da-
munt de les te-
ves espatlles.

Un instant, sense
voler, he cregut
tenir entre les
meves mans la te-
va flonjor i ha re-
sultat ser el flanc
de l'oneig.
Després, refiat,
m'he pensat cop-
sar un floc de neu
de l'escuma i m'he
trobat amb un peu
teu dins de la mà.

Fot. Henri Manuel

GRÀFICS DE

A l'hipòdrom d'Auteuil: passa, cavalcant per l'ardit genet, el cavall vencedor de les carreres, guanyador del cobejat premi ofert pel president de la República. Avença amb un aire de fadiga, la noble testa com en actitud de rebre una invisible corona de llor... Totes les mirades de la gornació aplegada a l'hipòdrom cauen damunt d'ell. Merescut homenatge. Ha mantingut l'interès i l'emoció d'unes hores de vida moderna, és l'heroi d'una tarda, radiant d'elegant mondanitat. Un cavall de carreres és sempre una brava estrofa, inflamada de sang, tivant de nirvis, crepitant de passió. Bé són, doncs, de comprendre, l'entusiasme que desvetlla i els aplaudiments amb què es coronen els seus triomfs.

Fot.
Sisachos
Català

A Plymouth: monument commemoratiu de les glòries de la marina britànica

Les primeres carreres de la temporada a Epsom, Sir Fdnara Hulton, damunt de, cavall «Diana», guanyador de la copa «Tottenham»

L'ESTRANGER

Fot. Henri Manuel

Ja és sabut que el públic predilecte dels clowns és el públic infantil. Uns pallassos, practicant els seus trucs, descabdellant les seves facècies davant d'una sala de gent que ja ha perdut la innocència, resullen, en el fons, un espectacle trist: és el drama d'uns pobres homes condemnats a pendre actituds grotesques per guanyar-se la vida. Però, a la presència dels infants, quina cosa més diferent! Els cardots del dolor íntim floreixen cándidament soia una primavera de generositat i d'afecte, afecte i generositat que augmenten de bella manera en moments com en aquests dels célebres pallassos «Fratellinis», divertint i distribuint joguines als infants malalts de l'hospital Trousseau.

Fot.
Náxon
Catala

A l'estadi de Wembley: un gran salt d'E. Wall, que resultà guanyador del premi

El nou infant dels marquess de Porchester, sortint a passeig pels jardins del palau, en el cotxe que li regalaron els reis d'Anglaterra

LES EXPO

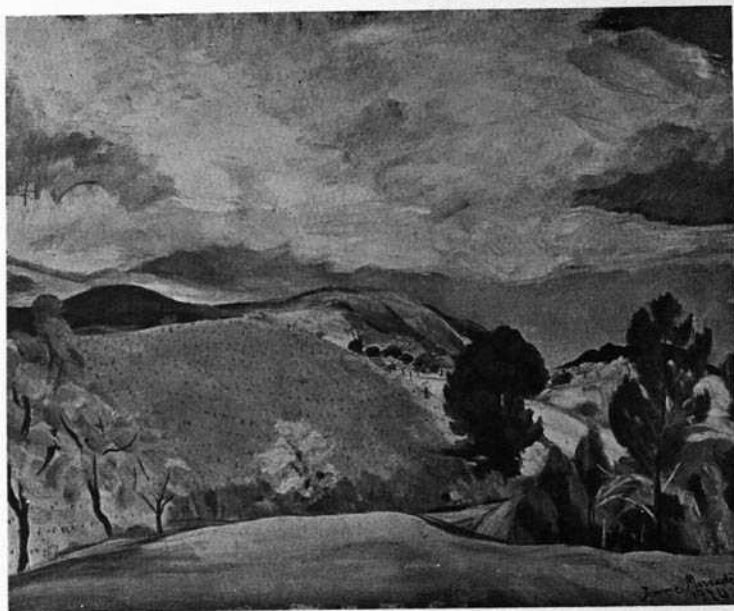
JAUME MERCADÉ

(Galeria Dalmau)

EUCALIPTUS

Foto. Serra

PAISATGE
D'HIVERN

S I C I O N S

JOAN LLIMONA

(Galeria Laytano)

Foto. Serra

DIBUJ

DESCANS

LA CASA DE LA "FONT DEL LLEÓ"

Un dels patis

*La coneguda
"Font del lleó"*

DELS SENYORS BARONS DE GUËLL

Un brollador

*situada, ara,
davant de la casa*

A veigairebé pot donar-se per liquidat aquell nefast període de l'arquitectura «modernista» que deixà un ròssec tan lamentable en les nostres construccions urbanes. La dèria funesta d'aquest barroc monstruós que se les pensava totes per posar en ridícul la pedra, obligant-la a les més grotesques i absurdes contorsions, havia envaït també el camp de les construccions rústiques. Per molts indrets de Catalunya, trobareu tanques de pedra amb una policromia bàrbara, la línia de les quals ondula fantàsticament trasbalsant la quieta i solemne harmonia del paisatge que les volta; de tant en tant, a prop d'una carretera, us sorpren alguna construcció arbitrària plena

de recargolaments que boten per damunt d'uns volums arquitectònics disposats amb una fantasia que talment us fa rodar el cap. Davant d'aquestes construccions modernistes, un hom no sap pas avenir-se que hi hagi ningú que pugui trobar-hi el dolç repós, el viure plàcid que habitualment es cerca en tals estades.

Sortosament, però, el gust s'ha rectificat favorablement. La modernització assenyada i l'aprofitament d'antigues masies i construccions rústiques n'és un símptoma ben encoratjador. La

*Façada principal
de la casa i aspecte
parcial del jardí*

La gran galeria

El saló

Àngels
parcial

casa dels barons de Güell, a Pedralbes, — uns quants aspectes de la qual ens complayem a reproduir — és una de les més fines solucions d'aquest problema.

Aquesta casa, construïda segurament a principis del XVIII, era la masia o casa de salut dels freres dominics de Santa Catarina, edificada damunt mateix del monestir de Pedralbes i al peu de la costa de Sant Pere Màrtir, en el lloc que a principis del segle passat encara se'n deia Santa Catarina i més tard la Font del Lleó, degut al lleó amb un escut que servia de font per abocar l'aigua a un gran safareix quadrat, l'antiga casa dels Dominics domina tot el pla de Barcelona fins al mar. Cal dir només que la rasant del desaparegut safareix coincidia amb la del castell de Montjuich, per fer-se càrrec de l'esplèndid panorama que s'abarca des de la gran galeria amb arcades que va de llarg a llarg d'un dels panys laterals de la casa.

Els propietaris actuals han respectat les línies nobles i senzilles de la construcció, deixant-li el seu aire pa-

triarcal i senyorívol. El famós lleó barroc de la font, ha estat instal·lat a l'entrada, al mig de l'escalinata de pedra que dona a un jardí superior. En les habitacions s'ha seguit el mateix criteri, respectant la configuració primitiva i alguns elements arquitectònics essencials. El parament s'ha disposat amb mobles d'estil, fugint d'aquell enfarfegament d'objectes i elements heterogenis i d'èpoques diverses que molt sovint dona a les habitacions l'aire d'una botiga d'antiquari.

Aquesta casa de la «Font del Lleó», restaurada i habitada amb un admirable sentit del confort i de la intimitat, situada a un dels llocs més bells i de tradició més aristocràtica de Barcelona, resulta un excel·lent exem-

ple de bon gust. Els jardins i els amples replans amb que s'han resolt els desnivells del terreny, donen una nova elegància sòlida i senzilla a la construcció antiga i fan que el conjunt prengui un to veritablement senyorial quelliga de manera admirable amb el paisatge que el volta.

Una dels dormitoris

LA CANÇÓ DE «BELLA TERRA»

La cançó de Bella Terra
bé l'haureu sentit cantar.
Qui la sent a la muntanya
té ganes de caminar,
qui la sent en mar o platja
té ganes de navegar,
i sentida, un clar de lluna,
fa ganes de festejar.

Qui la canta una vegada
ja no fa sinó cantar:
Bella Terra!
Bella Terra!
mai més te podré oblidar!

Bella Terra era una reina
que brodava vora el mar,
de sentir tant les sirenes
la reina s'endormiscà,
li va caure la corona
i el mar se la va emportar.
Quan la reina es dessonilla,
sospira que fa penar.

Qui la sent tan sospiroso
ja no fa sinó cantar:
Bella Terra!
Bella Terra!
mai més te podré oblidar!

Fa molts anys que Bella Terra
no sap fer sinó esperar:
mariners no l'haureu vista?
onades no l'heu besat?
Be n'arriben cada dia
d'onades i naus del mar!
la corona que ella espera
no acaba mai d'arribar.

Qui la veu així tan trista
ja no fa sinó cantar:
Bella Terra!
Bella Terra!
mai més te podré oblidar!

Els vassalls de Bella Terra
per poder-la aconhortar,
li han fet una corona
teixida de bona mà:
la ginesta és de muntanya
les pedres del fons del mar
i del camp un pom d'espigues
i roselles flamejants.

I, ballant-li una sardana,
ja no fan sinó cantar:
Bella Terra!
Bella Terra!
mai més te podré oblidar!

ELOGI DELS MESOS

MAIG

El maig acostuma a tenir-se pel mes de l'amor i no és pas que ho sigui. L'amor és ja una fruita i la característica d'aquest mes són les flors. El maig és el mes de l'enamorament.

Gaia cosa l'enamorar-se! Adonar-se que el món és bell i és bo, encomanar-se el dalit de les plantes, de les fonts i dels ocells, sentir-se inundat d'un optimisme que us brolla perquè el cel és clar i l'aire té una frescor regalada... I totes aquestes virtuts, flors de sensibilitat, les porta el maig.

Flors de sensibilitat, gentils, però també prestament mórdores com les altres flors. S'esfullen les unes a la primera ventada; s'esvaeixen les altres amb l'aparició del primer núvol. D'aquí ve que la límpida joia del maig s'autreïi d'una llei de melangia, que no us acabeu d'explicar, però que us arriba a entelar els ulls. Això esdevé, sobretot, cap al tard, a l'hora que l'aire s'omple de xiscles d'orenetes i de cançons d'infants, i les campanes dels convents proclamen la gran prerrogativa del maig de ser el mes de Maria.

Les noies, que tenen la sensibilitat tan aguditzada, són susceptibles al maig com cap cosa de la terra. Així és que, durant aquest temps, van sempre amb garbes de flors als braços, amb cançons als llavis i aquella gran claredat a la mirada. La donzella de la canço que "tenia el front com una estrella" degué ser vista pel maig.

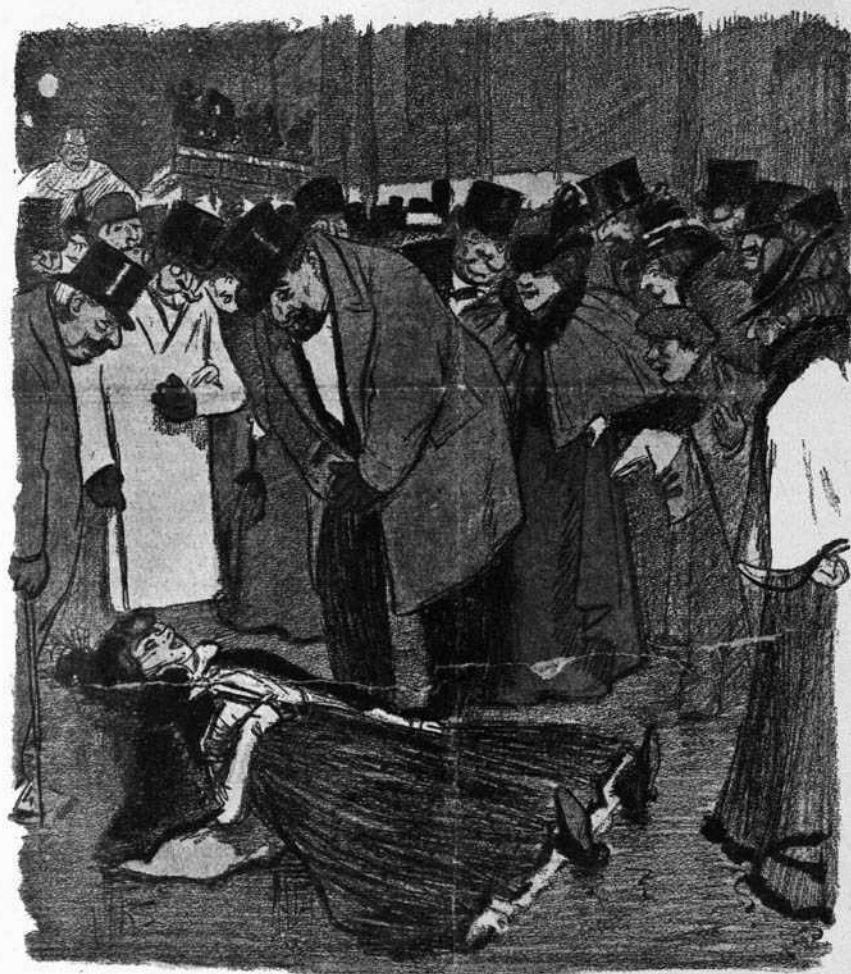
En canvi, els pobres estudiants senten més que ningú la malenconia del maig. Sota l'amenaça dels exàmens imminents, condemnats a estar-se davant dels absurds llibres de text, el cor i els ulls els fugen pel badiu de la finestra darrera de tantes i tantes galanies en flor. Una mica cada dia, els sembla la vida enutjosa, irremeiable...

Es, ja ho hem dit, un estat d'enamorament. Una barreja d'engrescament sentimental i d'afany de voler retenir, de voler posseir alguna cosa, no ben determinada, que se'n escorre de les mans com l'aigua, que ens fuig dels ulls com una estrella fugaç.

Es la vetlla de la possessió, el dissabte de la festa de l'amor

BLAI

UN DIBUIX DE STEINLEN

FACSIMIL D'UNA PRIMERA PÀGINA DE «LE GIL BLAS» IL·LUSTRAT, DE L'ANY 1897

L'agudesia d'observació i la prodigiosa agilitat del genial dibuixant suís, mort a París l'hivern darrer, es manifesten amb una gràcia i un vigor sorprenents en aquesta composició dedicada a comentar gràficament un dels famosos contes, que traduïm, del gran humorista francès Courteline.

LA FERÈSTEGA DOMADA

N vespre que amb motiu d'una representació de "La ferèstega domada", donada al Vau-deville per una Companyia americana, la conversa havia girat sobre les rebequeries de les dones, fobos se revelà singularment expert en l'art de domesticar les belles selviagines i de fer entrar a la raó les senyores que ho necessitin.

Parlant, parlant, vàrem saber fins a quin extrem la dona de Bobo havia rebut de la Providència el do raríssim d'ésser insuportable; però insuportable sempre sense la més petita interrupció a totes hores i en totes les circumstàncies de la vida, fossin les que fossin... La dona de Bobo era d'aquelles que esperen l'arribada del marit entretingut al cafè colant bocs innocentment en companyia d'algun amic, amb el colze al colze i el llum encès a la tauleta de nit fins les dues o les tres de la matinada, que saluden la seva entrada amb un "Bona nit" donat amb les dents closes, i fan el bot vuit dies seguits amb uns ulls de pantera perseguida i la cara fàrcida de retrets. Si n'era de rancuniosa, valga'm Déu! La seva memòria era una guardiola on entalorava milions de petites ofenses, insignificàncies d'un segle endarrerit, que, triomfalment i puntosa, les retreia el dia més impensat: — "Te'n recordes que em vares fer això?" — Te'n recordes que em vares dir això altre?, mentre, Bobo, esferit, repetia:

Què? Quàn? Amb què em surts ara? De què te les heus?

Pobre Bobo!

Ell s'explica:

— Molt forta en fer la guita, sense por a l'escàndol, no s'hi mirava pas gens a dir-me davant de tothom i amb totes les lletres que jo vivia a la seva esquena. I ho deia cridant perquè ningú no ho ignorés i entre el veïnat se'm fes una deplorable anomenada — que no me la treurés mai més del damunt —. Dues o tres vegades, exasperat havia fet veure que d'un bot agafava el barret i obria la porta d'una revolada per anar-me'n, però sempre, en el mateix instant, ella també botava a la finestra oberta de bat a bat, dient-me que seria primer al carrer ella que jo — cosa que estic cert que hauria fet sense pensar-s'hi perquè era dona capaç de jugar-se la pell només pel gust d'amargar-me la vida enfascinant-m'hi un remordiment! —. Ah, la mala bèstia... I al costat d'això, totes les virtuts!... Estalviadora, neta, dona de sa casa!...

I amb les mans al cel:

— I mentidera!!!

Va acabar:

— Un corc, creieu-me, una d'aquelles criatures que fan tornar boig un home, que li fan agafar el cap amb les mans i sacsejar-se'l com una sindria, tot genegant: — Quina vida!

Nosaltres ens divertim de debò.

Era un xicòlat, cepat, ingenu, amb la cara riallera de Silenus, que semblava que se l'hagués il·luminada de mica en mica amb el reflexe d'innombrables bitters beguts a les terrasses de les cerveseries.

Després d'uns moments somnoliosos, va reprendre:

— No, per més que us digués no us podrien pensar fins on arribava la seva dolenteria i el seu entossudiment. Mireu, un exemple perquè veieu si tinc raó. Una nit que havíem anat al teatre i que tornàvem a peu pels bulevards, vàrem tenir una petita diferència sobre la suposada semblança de Mme. Simon-Gérard amb una gueta gaperuda que ve a dinar a casa cada diumenge. La cosa era tament extravagant que ni vaig voler gastar saliva discutint; i em vaig limitar a fer el que hauria fet qualsevol al meu lloc: arronçar-me d'espatlles i deixar-ho córrer. Molt bé. Sabeu quina va fer-me'n aleshores?

— Ah, sí? va dir-me. Doncs, mirat

I, deixant-se'm anar del braç, se m'aguen travessera al mig del carrer.

Tots vàrem exclamar:

— Què dius?

— El que sentiu, va fer Bobo. Se'm va aguerer d'esquena al llanc, ensenyant a Déu i als homes una cara hipòcritament resignada, amb un somrioll dolç i dolorit de víctima martiritzada, tan exasperador que de bona gana l'hauria colgida a cops de pedra. Penseu la meua situació. La gent venia de tots cantons i s'aturava

sense entendre-hi res; però jo em sentia al damunt de l'esquena un feix de mirades ombrívols de desconfiança. Jo la pregava, esmaperdut:

— Però, Adela, vaja, alça't! Que no ho veus que ens estem posant en ridícul?

Però ella, implacable i tranquil·la, movia el cap dolçament de dreta a esquerra estrenyent els llavis prims, amb un entossudiment de boig. Finalment (perquè de la Bastilla a la Magdalena els enormes omnibus feien una immobilitat la clapa de llum vermella dels seus fanals) no vaig tenir més remei que fer la creu amb els dos dits, i amb la mà dreta estesa damunt del pit esquerre, convenir que entre la vella senyora gaperuda i Mme. Simon-Gérard la semblança era tament extraordinària que les hauria trobades pel carrer i no les hauria sabut distingir... Si, senyor, vaig haver de confessar això i afegir que per dubtar un sol moment d'una cosa tan clara calia haver perdut l'enteniment. Entre les rialles de la multitud, proclamava, groc de ràbia, totes aquestes monstruositats; però, és clar, en arribar a casa, la senyora i jo vàrem tenir una petita sentada i la senyora va rebre un bolet.

I faig mal fet de dir bolet, perquè ni va arribar a confirmació. Amb prou feines el fregadís d'una nata etzivada sense malícia i de molt lluny. Però va ésser igual. De moment, estupefacte, va fer:

— Oh!

I de seguida, amb uns ulls que se us ficaven al cervell:

Auxilli! Assassini Assassini!

Més depressa del que ho conto tota la casa es despertà revolucionada. Si només hagués estat la casa raï. Tot el carrer es va començar d'omplir de vagues rumors barrejats amb els grinyols agres de les lleves dels balcons. Allò era l'escàndol amb tot el seu horror, un escàndol d'aquella que no hi falta res, ni els cops sorides al sostre, ni els clams dels veïns que abocats a la barana cridaven lent resonant els tornaveus sonsors de l'escala: «Porter!... Porter!... Porter!...» La mala sort no callava. Xiscava desesperadament, amb uns curts intermedis de gemecs ofegats durant els quals reïa les forces. I mentrestant, sense treure's la mà de la galleta — aquella galleta que gairebé ni li havia localitzat — anava de cap per les parets que se la rebottien com una belduïa. Vaig comprendre que no hi hauria cap força humana capaç de fer callar aquella abominable criatura, i, enfolit, anava a procurar-me el seu silenci, costés el que costés, quan de sobte una idea genial va il·luminar-me.

Surto, entro a la cuina i al cap d'un moment torno amb una galleta plena d'aigua a la mà:

— Vols callar, sí o no? — li pregunto.

Ella brama més fort que mai.

— No vols callar, Adela? Digueu, no vols callar?

Ella:

— Assassini! Em matau, em matau!

Ja no m'hi vaig pensar més.

— Està bé!

I instantàniament, sense dues mans llenço l'aigua de la galleta amb tota la meua força. La mànegua d'aigua es desplega com un vano per tot el dormitori i caigut fent: xap!

Ella va fer: — Oh!

Va ésser l'últim crit de la fera.

Ah, fillets, quan va veure que l'aigua regalava pels seus mobles de seda i cotó, que del seu llit en devalava un xaragall, que els farbalans de l'escalina-panxes degotaven com estalactites i que el gat fugia esgarriat amb una cua que l'innundació li havia fet créixer dos pams!... Res, al cap d'un segon, ja era de genolls per terra amb la banyeta a una mà i l'esponja a l'altra, xopant per aquí i aixugant per allà, massa enfameïda en el salvament del seu patrimoni perquè tingués temps de pensar en res més.

La dona casolana havia domat la dona ferèstega.

Va trigar ben bé una hora a enllestir.

— I ara — li vaig dir — canvia la rob del llit. I si tornes a dir una paraula — una paraula, ho tens entès, una paraula!... — com hi ha Déu que calo loc a farmari-mirall.

GEORGES COURTELINE.

(Trad. CARLES CAPDEVILA)

OMBREL'LES

Manuel

Models de la
casa Vendreune

L'elogi de l'ombrel·la queda fet amb la publicació de les tres fotografies, suficientment expressives, d'aquesta pàgina, reproduint models de la casa Vendreune, de París. L'ombrel·la és sens dubte la millor aliada de la dona.

Deixant de banda la poderosa arma defensiva que és contra la impertinència solar, quina riquesa de serveis no brinda! D'esser adaptable a totes les posicions, emmarca amb una gràcia única la bellesa femenina; alta, portada a la manera que les nobles dames del temps del rei Lluís setze duïen el bastó, otorga magestat; baixa, sostinguda a la manera moderna sota el braç, encoforma la malitja; lliça o enfarbala-

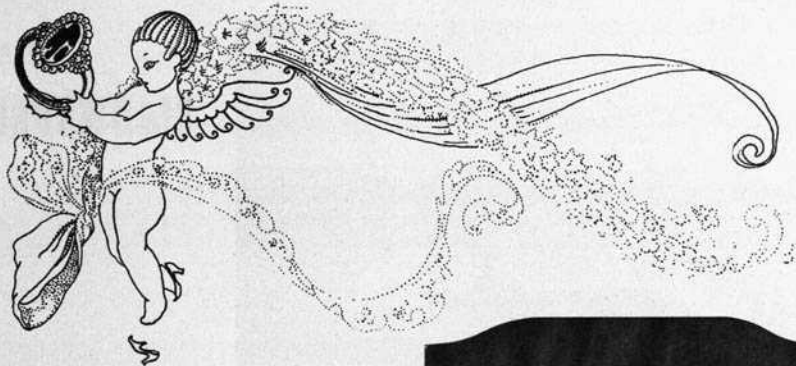
nada, es presta a jugar, ajudant a passar distretament les hores d'espera o reflexant els sentiments més íntims, ja movent-se incessantment,

ja escrivint, sota el dictat del cor, damunt l'arena; idioma silenciós, parla als enamorats amb eloqüència idíl·lica, commovedora, i fins i tot pot arribar a ésser vehicle de la traïció... Per això pot dir-se de l'ombrel·la que és flama,

bandera i ceptre: ceptre de distinció, bandera d'amor i, més d'una vegada, flama d'infidelitat. Sigui la que sigui d'aquestes coses —

gentilesa, gràcia, o pecat—, resulta sempre un bonic atribut d'elegància i acompanya a constituir una escalent nota decorativa.

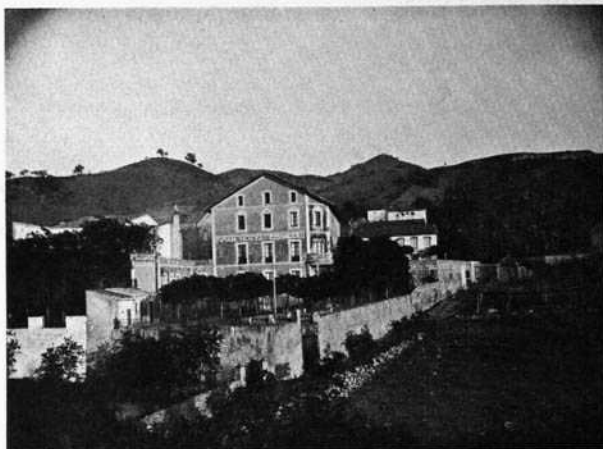
CASAMENTS
DISTINGITS

Photo-Estudi Arenas

Senyora Angela Casacuberta
Senyor Pau Ayxelà

Senyora M.^a del Carme Ballie
Senyor Josep Lluís de Pral

*Gran hotel
Francolí*

BALNEARIS DE

EL D'ESPLUGA

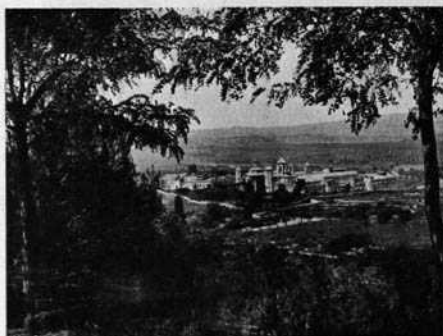
El nostre propòsit de fer conèixer els bells paratges de Catalunya ens porta, amb l'arribada del temps de la calor, a l'escaient avinentesa de reproduir aspectes i de parlar amb l'elogi que es mereix del gran Balneari d'Espluga de Francolí.

Diguem de primer antuvi que la seva situació resulta immillorable. En efecte, el Balneari es troba enclavat a sis cents metres damunt del nivell del mar, al peu de la muntanya dita de la Pena, tocant a l'històric Monestir de Poblet, vora el poble de l'Espluga i damunt del naixement del riu Francolí.

Integren el Balneari un nucli d'edificis que agafen una extensió de sis mil metres quadrats, dintre de dotze hectàries de terra, part de la qual és dedicada a horta i a passeigs, part a boscos i a parc, part a places i a patis annexos als al·ludits edificis.

Els més importants d'aquest són l'hotel «Villa Engràcia» i el «Francolí», de primer ordre, muntats a propòsit per satisfer totes les necessitats i fins totes les exigències de la vida moderna — misses, electricitat, telèfon, automòbils, etc., etc.—. Qui vulgui, però, un estatge senzill, per bé que confortable, el trobarà, també, en un dels edificis del Balneari: la «Masia de l'Aigua». Entre els altres edificis, hi ha quaranta xalets amoblats, que es lloguen per mesos i per temporades, de 170 a 2.500 pessetes al mes.

Per tot plegat, doncs, és a dir per la seva situació i pel seu confort, el Balneari d'Espluga de Francolí ofereix totes les seguretats d'un estiu agradable, deliciós. Cal afegir-hi encara les excel·lències de la seva temperatura; que els seus encontorns, fins a llarga distància, són plens d'arbres i que la seva elevació el fa un mirador

Vista del monestir de Poblet, des del Balneari

Un pintoresc recó del parc.

CATALUNYA

DE FRANCOLI

*Hotel Vil·la
Engràcia*

realment notable. De més a més, els seus parcs i boscos són creuats per cinquanta kilòmetres de carreteres, en totes les direccions.

El veïnatge amb el famós monestir de Poblet augmenta considerablement, per si no en tenia prou, els atractius del Balneari. El gran monument arquitectònic i històric de Catalunya atrau amb encís imponderable. Les seves pedres, en aparença mortes, parlen amb eloqüència única els esperits selectes. També poden fer-se excursions a poblacions històriques com Montblanch, Espuga, i Prades, a l'ermita de la Trinitat, a La Pena, etc.

Però, no solament com a lloc d'estiueig, és recomenable el Balneari d'Espuga de Francolí; ho és, també, per les condicions terapèutiques de les seves aigües, per la seva renomada «Font del Ferro», de resultats tan excel·lents per a la curació de malalties de la clorosi i altres de la pubertat, facilitant l'enfortiment de les persones dèbils, i sumament radioactiva pels òxids de ferro que conté.

S'explica així perfectament la gran afluència de forasters que acut al Balneari, la qual cosa fa que molts anys no hi hagin prou habitacions i xalets per atendre totes les demandes, més que més sabent les famílies que poden instal·lar-s'hi com en casa pròpia i que hi trobaran les botigues corresponents per comprar el que els convingui per poder-hi viure amb completa independència.

I és que la direcció — higiènica i industrial — del gran Balneari d'Espuga de Francolí, es portada de manera inamillorable pel seu propietari el metge oftalmòleg de Barcelona doctor Salvador Roca i Ballber. Al seu noble zel i al seu intel·ligent entusiasme es deu tot el prestigi que el Balneari ha adquirit i el benestar que s'hi troba.

Aspecte parcial del hall de l'hotel Francolí

La célebre Font del Ferro

DE LA VIDA

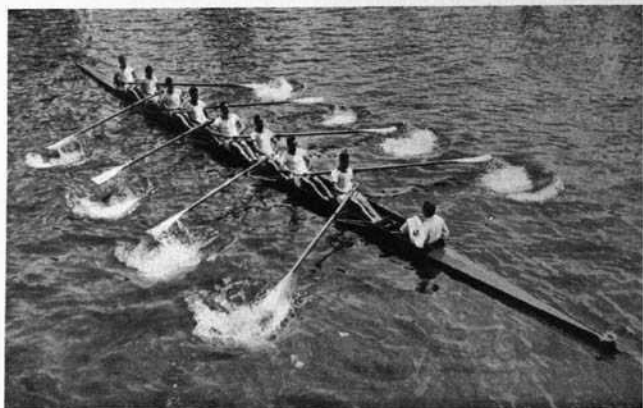
En Macaya, damunt moto «Indian», classificat en primer lloc en les carreres a la costa de la Ribassada

Fots. Pérez i Salas

Equip del R. Club Marítim, campió de Catalunya

DE LES
REGATES
A REM

Fots. Pérez i Salas

HOMENATGES

Grup de senyorettes que portar en una magnífica corona al monument del que fou gran alcalde d'aquesta ciutat En Francesc de Paula Rius i Taulet

Fot. Mario

L'equip vencedor, tripulat per En Martínez

CATALANA

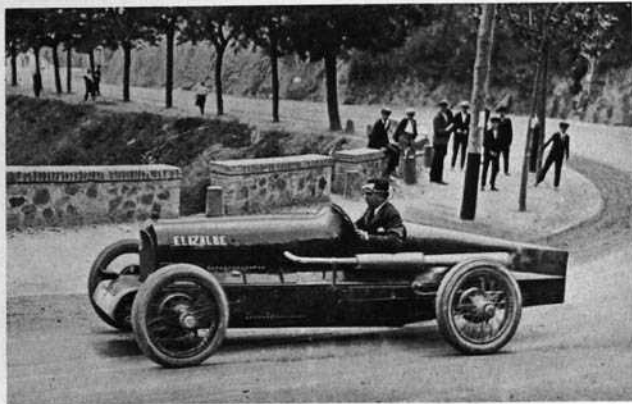
I ESPORTS

Carme Caralt i Roca, de Sabadell, a la qual és dedicada la sardana «Carme gentil»—que va popularitzant-se—del mestre Casademont

Fot. J. Ben

Elizalde, guanyador i recordman de la prova

*PROVA
DE LA R.A.-
BASSADA*

Fot. Pérez i Salat

Moment d'arribar els corredors que prengueren part en les carreres de la «Sisena volta a Catalunya»

Foto. A. Marin

El guanyador de la «Sisena volta a Catalunya»

**Grans
artistes**

**de la
pantalla**

Fot. Pérez i Sabat

Mary Pickford i Douglas Fairbanks

durant llur recent breu estada a Barcelona, on foren rebuts entusiàsticament per una gran gentada

ANATOLE AROUKHOFF

HÉLENE SHIRKOVA

Al Teatre Català Romea

LA COMPANIA DELS

ELSA KRUGER

«BALLETS ROMANTICS RUSSOS»

ESCENA FINAL DE «NOCE DES BOYARDS»

Trajo de crespó de seda negra, ornamentat amb broderies de coral. El completa un capell, també negre, i amb broderies similars.

(Model: Welly saurs)

Trajo de tarda de crespó blanc amb prisats i guarnits de fantasia i jaqueta folgada.

(Model de la casa Beer)

Vestut de mussolina de seda jade, amb aplicacions de perles de colors i la llaçada de satí negre.

(Model de la casa Bernard et Cie)

seleccions de la moda

Trajo de crespó georgette, prisat, de color blau pàl·lid, pell d'estruc i tirant de cinta de fantasia.

(Model de la casa Dora Katorza)

Vestit de crespó jade, brodat amb or i vert i el fons de satí quadriculat i prisat. L'ècharpe es de mussolina dins el mateix to.

(Model de la casa Lelong)

Trajo de «soirée», guarnit amb lluentines blanques, volants de tul i flors de plumes.

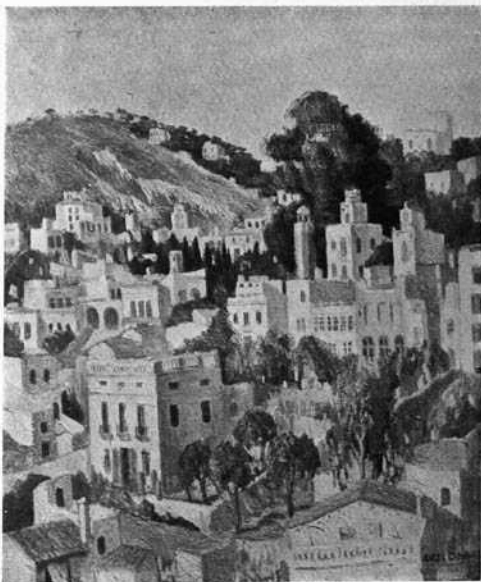
(Model de la casa Oliva)

JOSEP ARAGAY
ANGEL CÀNOVAS

LES EXPO

VACANCES

(Galerico
Layelano)

VALLCARCA

S I C I O N S

RAMON TEIXE

J. MALLOL

CARRETERA ENLLA

(Sala d'El
Camariu)

ELS FALLERS

ELS ESPECTACLES

EL FESTIVAL
AL TEATRE

Ens toca avui parlar d'un acte nostre: del notable festival celebrat al teatre Eldorado.

Una revista del to que aspirem que tingui «Bella Terra» no ha d'ésser una simple publicació, per sumptuosa que es presenti. Ha d'ésser — i a Catalunya més que enlloc — un centre que irradiï influència a tots els indrets on floreix la vida veritablement ciutadana. Recordem haver ja insinuat alguna vegada que cal que sigui una tasca de selecció, una obra de cultura. No

estranyarà, doncs, a ningú, sinó tot el contrari, que «Bella Terra» aspiri, com a senyal, d'aquella influència, a presidir alguna triada sessió esportiva, algun novíssim espectacle, algun concurs singular. De no aconseguir-ho, la missió nostra resultaria, si més no, incompleta; quedaria limitada al seu valor de publicació.

El festival a Eldorado va ésser-ne una mena de prova. Abans que tot, ens calia saber si el concurs dels nostres amics oferia aquella decisió indispensable per al triomf d'una empresa semblant. La contesta fou decisivament eloqüent: basta recordar el brillant aspecte que presentava aquella nit l'elegant col·lisió.

El programa, per bé que molt nodrid, era senzill, com qui diu improvisat: «Les sorelle Bianchi», gentils dansarines; uns clowns musicals parodistes; el curios i divertit espectacle «Les ombres en relleu»; la cobejadora Pepeta Ramos («La Goyita»); el tenor Antoni Saludas; la còpia «Barcelona», que toca magistralment sardanes dels mestres Serra, Casals, Morera, Manen i Pep Ventura; la divette «Nitta Jo»; i el bariton Ricard Fusté, que estrenà «La cançó de Bella Terra» gentilissim — la cançó — que agraim de tot cor al poeta Ventura Gassol i al mestre Juli Romeu. Per interessats que hi som, ens abstenim de fer-ne l'elogi. Constatem només que va haver d'ésser repetida i que algunes eminents cantants, com la Mercè Plantada, han fet pensament d'incorporar-la al seu repertori — Agraits, per endavant.

LES SORELLE BIANCHI

"BELLA TERRA"
ELDORADO

Ja ho hem dit: es tractava d'una prova; aleshores hi ha de restar de manera a bastament satisfactoria. Regreïem-ne a l'Empresa del teatre per les generositats que ens rendí. I, obligats a uns i altres, anem preparant i estudiant, com cal, els plans que tenim en projecte.

Passem ara a fer l'actuat resum escènic. Al Romea, la companyia de teatre català ha arribat al terme de la seva actuació Re-passant la llista d'estrenes, és obligat d'adonar-se del criteri

ample i intel·ligent mantingut per l'empresari, En Josep Canals, i pel director de la Companyia, l'il·lustre literat En Josep Pous i Pagès, si s'hi observa, en conjunt, una certa decadència, no en tenen pas la culpa. Ells no han pogut fer més que donar les obres que'ls oferien els autors. Altrament, la temporada presenta un valor ben positiu: el de la normal continuïtat. Agraïm-els-hi.

Ha succeït, al Romea, a la seva Companyia catalana la del Lara de Madrid, dirigida per un actor tan conegut, gairebé hauriem de dir popular, a Barcelona com en Ricard Simó-Raso.

I aquesta, com de costum, ha estat la característica de les actuals darreries de temporada: la de l'envaïment dels escenaris barcelonins per Companyies procedents de Madrid. Esmement les dues de més relleu: la d'En Martínez Sierra i la Barcena al Novetats i la Diaz-Artigas al Barcelona. Per substituir la primera, s'anuncia la de l'Alba-Bonafé. Una i altres actuen amb prou freqüència a la nostra ciutat, perquè puguem estalviar-nos de

parlar-ne amb una particular detenció. En conjunt, coincideixen en aquests Companyies en donar-nos bones interpretacions d'obres medievals. Poques èpoques, com la present, marquen una crisi tan evident, tan aguda en els anys del teatre castellà. De la resta, cap cosa a esmentar. Al Tivoli, la companyia d'En Cadenas, amb el gènere infim que és la seva característica.

El bariton

RICARD FUSTÉ

TEATRE CATALA ROMEA

COMPANIA DEL
TEATRE LARA
DE MADRID
DIRIGIDA PER

Ricard Simó-Raso

TEATRE ELDORADO

TEMPORADA DE VARIETES

CADA DIA, TARDA I NIT,
SELECTES I
VARIATS PROGRAMES

El millor quadro d'atraccions

LA CANÇONETISTA
Consolació Hidalgo

NITTA JO A BARCELONA

La nostra ciutat ha pogut, per uns dies, aplaudir de bell nou l'art de Nitta Jo, potser la més rellevant de les coblejadores franceses. Enjogassada o passional, sentimental o ingènua, Nitta Jo és artista intel·ligent, personalíssima. En els seus ulls, en la seva veu, en el seu gest, la cançoneta troba sempre el reflexe, la candència i la vibració adequades. Diu tan bé, interpreta tan excel·lentment, que cada cançó sembla escrita només que per a ella. Per això l'art anomenat frèvol, la composició lleugera, té en les interpretacions de Nitta Jo una arma de defensa no gaire fàcil de posar en retirada.

Fot. Jules Bertrand

Ajunt de l'eminent «Belle Terra» al llapis, agut i altre, de Félix de Poma i fet expressament per a «Bella Terra»

L'exemplaritat sacerdotal i catalanesca del doctor Lluís Carreras troba un nou i sòlid basament de confirmació en una de les seves darreres obres, la «Setmana Santa i Vuitada de Pasqua», que porta per frontispici el gravat que reproduïm. La precedeix un pròleg tan breu com substancios, i la versió i les notes tenen el sabor i l'autoritat característics en l'eminent escriptor. Es obra que fa honor a la pietat i a la literatura d'un poble.

ELS LLIBRES

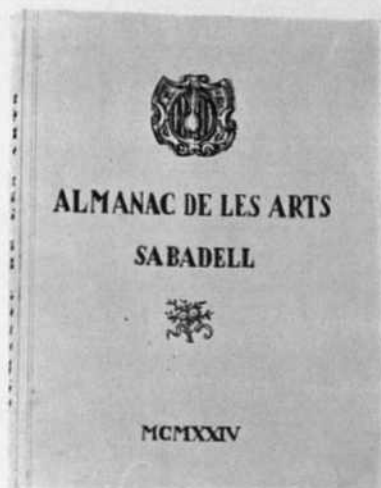

En la pau de la seva rectoria de Poboleda, Mn. Ramon Pinyes contempla beatament el món que el volta i en buida les sensacions en l'àmfora dels seus versos. Ara ens n'acaba de fer una nova gentil ofrena. De bon gust els agraïm, repetint el sincer elogi amb què els prologa En Rovira i Virgili: «hi ha en els versos de mossèn Pinyes una alegria clara, frescal, suau, que s'encomana».

La tasca d'ensenyar a parlar és essencialment paterna. Així, no altres, més que per apòstol de la paraula, tenim a l'Escop per una mena de pare d'aquella part de les gentes catalanes que vinien en orfanesa de la cultura. Tasca exemplar, que vé a culminar en «La paraula viva», darrera obra de l'il·lustre perseguidor del mal mot.

Sabadell, molt sovint, ens recorda que és ciutat. Aquest any, vé a fer nos-en memòria amb una mena de toc de clari, amb aquest magnífic «Almanac de les arts», veritable va-i-tot de les seves hosts espirituals. Pintors i dibuixants, músics i escriptors rivalitzen en oferir-nos-hi un triat present de llurs col·lites, aconseguint de molt bella manera el propòsit que els mogué de «donar mesura de la categoria en aquest aspecte assolida per la ciutat». Ultra aquesta consecució, l'«Almanac» ha vingut a palesar incontestablement l'estat de plenitud a què ha arribat l'art tipogràfic a Catalunya. Nosaltres, que en som humils devots, ens en felicitem ben sincerament.

FÀBRICA DE TEIXITS DE LLANA

Francesc Llonch

Antiga casa
JOAN LLONCH I GERMANS

S A B A D E L L

GRAND HÔTEL
FONT-ROMEU

ALTITUD 1800 METRES

**

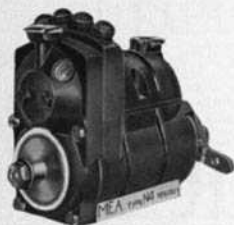
TEMPORADA D'ESTIU
OBERTURA 20 DE JUNY

**

Cura d'aire i de repòs
Nombroses excursions

**

INFORMES:
OFFICE FRANÇAIS DU TOURISME
Corts, 683 - Barcelona

Magnetos i Bugies
MEA

Els millors magnetos i bugies alemanyes

C. CORNET, ENGINEER
Barcelona : Corts Catalanes, 481 - Tel. 35 H.

EMÍLIA TUTUSAUS

Professora
de Balls moderns de Saló
Lliçons només per a Senyoretes
Urgell, 131 - Barcelona

ANTIGA CASA GABARRÓ

JOIES NOVES I D'OCASIÓ

Bonsuccés, 8 : BARCELONA

Delicioses barretes de xocolata amb llet i avellana

FRY

Croquetes de xocolata amb llet

ORFEBRERIA D'ART

La Casa MÉS RICAMENT ASSORTIDA i de MÉS BONGUST a Barcelona

PORTAFERRISSA. 4 - AVINYÓ. 5

JAUME SALES I BALMES

Fàbrica i oficines: Enna. 100-104

Fàbrica de Capells de Senyora
i articles per a confeccionar-los

Manuel de la Cruz

Cardenal Casañas, 12 - Telèfon 4156

FÀBRICA DE XOCOLATA - CAFÈS : TES : SUCRES : BOMBONS

VIDUA DE M. GARRIGA

Carme, 3 - Barcelona

MOBLES BUSQUETS DECORACIÓ

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

BARCELONA

JOSEP SAULEDA

FABRICA DE LONES, LONETES I TELES PER A ESPARDENYES

Sant Pol de Mar (Barcelona)

RENART

Art decoratiu

**Pintura
i Escultura**

Reproduccions

Mares

Representació de la casa
Domenico Anderson,
de Roma

**Gravats
i Fotografies**

Imatges i Altars

**Decoració
policroma**

CARRER DIPUTACIÓ, 271
(entre Claris i Passeig de Gràcia)
BARCELONA

Als amics de
**"BELL
TERRA"**

Una publicació com la nostra, no aconseguida mai a Catalunya, posa a contribució una pila d'elements que, si ja són complicats per ells mateixos, ho resulten més encara per aquell fet de tractar-se d'una novel·la. Per aquesta raó, i contra la voluntat nostra, l'aparició de "BELL TERRA" ha anat retardant-se de manera lamentable.

Ara, establert l'entrenament indispensable entre aquests elements, ens cal posar de seguida

remei a la falta de puntualitat, cosa que confiem aconseguir d'una vegada publicant el número que ve com a corresponent als mesos que portem de retard, amb caràcter extraordinari, però sense que en surtin perjudicats ni els nostres subscriptors ni els nostres llegidors, és a dir, oferint-lo al preu corrent.

D'aquesta manera podrem correspondre millor a la generosa simpatia amb què és acollida aquesta revista.

Vins de
taula
"Montgròs"

Cellers a
Vilafranca
del
Penedès

Vermouth
"Aquila
Rossa"

J. VENTO-
SA I ROIG
Barcelona

MEZQUITA
DEL PERDO

MODISTA M. FONTCUBERTA DE VILARET Pl. St. Josep Oriol, 2-1. ^a (Cantonada carrer del Pi)	Dra. Teresa Campanà i Cusi Ex letrada dels Hospitals de París - «Membre de la Societat de Mediques et d'Hygiène Tropicales de Paris» Consulta de 11 a 12 i de 2 a 4 (Cami de Sant, 322, entremig)	Institut Quirúrgic Dirigit pels Drs. Emili Maegax i Sixte Pères Girona, 24, pral., 2. ^a
Dr. DURAN - Metge oculista Consulta: tots els dies feiners de 10 a 11 i els dilluns, dimarts i dijous de 8 a 9 - Dies festius de 11 a 12 RONDA UNIVERSITAT, 31	JOIES VILANOVA Unió, 6	J. ROCA, S. en C. Autràctia, Cok per a calefacció i cuines Servei a domicili: MUNTANER, 96: Tel. 291 G.
Antoni Catarineu Fàbrica de curtits ARENYS DE MAR	Casa Roca PLACA DEL PI, 3 (DAVANT L'ESGLÉSIA) Ganivets, estores i tota mena d'eines de tall. Navalles de totes marques - Taller d'esmolar	BELLESA Maniats: Depilació elèctrica - Ginecologia - Perfums - Tintures, etc. INSTITUT DE MASSATGE Rambla del Centre, 7 - (davant del Lliure)
	DR. LLUIS DE MARCH NAS, COLL I ORELLES És ajudant del Dr. Monte de Bardona Plaça Depilacions, 10, 2. ^a , 1. ^a - Consulta de 3 a 5	MALATÓ Modes Rambla Catalunya, 9, pral.
	DR. JAUME SOLÉ Roger de Flor, 164	DR. FRANCISCO X. CAIRÓ Consulta de 3 a 5 - Ronda Sant Pere, 74, pral., 2. ^a Telèfon 265 S. P.

VIDUA DE W. GUARRO
FÀBRICA DE PAPER DE TINA - Fundada en el segle XVIII

Proveïdora del paper segellat de les Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguai. - Paper de fil de totes menes. - Paper

de barba. - Paper ofici. - Paper per a edicions. - Paper tela. - Paper especial per a dibuix. - Cartrolines. -

Cartrolines de colors. - Cartrolines de fil per a cartes. - Targes. - Carnets. - Sobres. - Estotxeria, etc., etc.

JOSEP FORS
FÀBRICA DE GENERES DE PUNT
 Canet de Mar (Barcelona)

BOMBES : TUBERIES : MOTORS
TALLERS RAURICH de J. ROIG I CHOVAR
 BARCELONA
 MUNTANER, 53 (ENTRE DIPUTACIÓ I CONSELL DE CENT) - TELÈFON 2390 A.

CAMISERIA

Monllor

16, Ronda Sant Pere, 16

EXTENS ASSORTIT EN ARTICLES NACIONALS I ESTRANGERS

LLIBRE D'ACTUALITAT

Acaba de sortir

JOAN DRAPER
(Blai)

Anotacions

Dietari d'un nedador

3 PESSETES

De venda a totes les llibreries

ESPLUGA DE FRANCOLI

GRAN BALNEARI - FONT DEL FERRO

40 XAETS - HOTEL VIL·LA ENGRÀCIA, DE PRIMER ORDRE - MASIA DE L'AIGUA

Administració: Barcelona, Bruch, 114, pral.-Telèfon 1339 G.

SOCIETAT GENERAL D'AUTOMOBILS
MALLORCA, 277 I CLARIS, 95
BARCELONA

Les dones
de les
cinc
parts del món
sospiren
per un

FIAT

MEISOTA
ALPES

The advertisement features a central illustration of a woman in a large, ornate hat and a man looking at a car. The car is a Fiat, and the illustration is signed 'MEISOTA ALPES'.

A. López Llausàs - Diputació, 95 - Teléfon 157 H. - Barcelona